

Helen Fielding, *Bridget Jones: The Edge of Reason*

Copyright © Helen Fielding 1999

© 2003, 2006, 2016 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: © Visual Press/Northfoto

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

FIELDING, HELEN

Bridget Jones: La limita rațiunii / Helen Fielding; trad. și note de Dora Fejes. – Iași: Polirom, 2016

ISBN print: 978-973-46-6244-9

ISBN ePub: 978-973-46-6330-9

ISBN PDF: 978-973-46-6331-6

I. Fejes, Dora (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

HELEN FIELDING

Bridget Jones: La limita rațiunii

Traducere și note de Dora Fejer

POLIROM
2016

— Poți să fumezi în casă.

L-am privit, era atât de sincer și de solemn și de drăguț și m-am gândit că, oriunde s-ar fi aflat el, eu una nu voiam să fiu fără el.

— Da, i-am răspuns fericită, mi-ar plăcea să vin cu tine.

VINERI, 19 DECEMBRIE

11 a.m. Urraaa! Plec în America să o iau de la capăt, ca pionierii de pe timpuri. Pe tărîmul oamenilor liberi. Ne-am distrat bine aseară. Mark și cu mine am pus mîna pe foarfece și ne-am apucat din nou să tundem bradul pînă cînd am reușit să îl transformăm într-un soi de miniatură drăguță. Și am făcut amîndoi o listă și mergem mîine la cumpărături. Îmi place la nebunie Crăciunul. E sărbătoarea vieții plăcute, sigur, nu perfecte. Urraaa! O să fie fantastic în California, unde e soare și găsești milioane de cărți de psihologie aplicată – deși nu mă ating de nici o carte despre relații amoroase – și Zen și sushi și legume sănătoase, ca de exemplu... O, ce bine, sună telefonul!

— Ăăă, Bridget. Sint eu, Mark. Vocea lui nu suna prea vesel: S-au cam schimbat un pic planurile. Cazul Calabreras a fost amînat pînă în iunie. Dar e un alt caz de care mi-ar plăcea să mă ocup și... ăăă... mă întrebam...

— Ce anume? am întrebat eu bănuitoare.

— Ce-ai zice să mergem în...

— Unde?

— În Thailanda.

Cred că o să-mi toarn un pahar de vin și o să-mi aprind o țigară.

Cuprins

Mulțumiri	7
1. Și am trăit fericiți pînă la adînci bătrîneți	9
2. Atenție la meduze	31
3. Nenorocireeee!	65
4. Convingere	105
5. Mr. Darcy, Mr. Darcy	129
6. La muncă în Italia	149
7. Celibatoizi nestatornici	163
8. Vai de capul meu!	181
9. Iadul social	211
10. Marte și Venus la gheana de gunoi	235
11. Vacanță în Thailanda	261
12. Ciudate vremuri	297
13. Vai și-amar!	319
14. La bine și la rău?	343
15. Prea multă veselie de Crăciun	357

Și am trăit fericiți pînă la adînci bătrîneți

LUNI, 27 IANUARIE

Cincizeci și opt de kilograme și cincizeci și unu de grame (veritabilă bălăceală în grăsime), iubiți: 1 (urraaa!), partide de sex: 3 (urraaa!), calorii: 2 100, calorii consumate în timpul partidelor de sex: 600, așa că total calorii: 1 500 (de-a dreptul exemplar).

7:15 a.m. Urraaa! Anii de sihăstrie au luat sfîrșit. De patru săptămîni și cinci zile am o relație normală cu un bărbat adult, dovedind, prin urmare, că nu sînt o paria în materie de amor, așa cum mă temusem. Mă simt nemaipomenit, cam ca Posh Spice¹, sau vreo altă vedetă proaspăt căsătorită, pozînd cu obraji supti și ruj cu sclipici, în vreme ce toată lumea încearcă să și-o închipuie în pat cu David Beckham. Ooo! Mark Darcy tocmai s-a mișcat în pat. Poate se trezește și o să discutăm despre opiniile mele.

7:30 a.m. Mark Darcy nu s-a trezit. Știu ce-o să fac: mă scol și îi pregătesc un mic dejun formidabil – cîrnați

1. Victoria Beckham, membră a cunoscutului grup de muzică ușoară *Spice Girls*, căsătorită cu celebrul jucător de fotbal David Beckham.

prăjiți, omletă și ciuperci, sau poate omletă Benedict sau Florentine¹.

7:31 a.m. Depinde ce anume înseamnă omletă Benedict sau Florentine.

7:32 a.m. Atita că nu am ciuperci sau cîrnați.

7:33 a.m. Și nici ouă.

7:34 a.m. Și – dacă mă gîndesc mai bine – nici lapte.

7:35 a.m. Tot nu s-a trezit. Mmmm. E delicios! Îmi place la nebunie să-l privesc dormind. Are umeri largi, f. sexy, și piept păros. Nu că l-aș considera doar un obiect sexual sau ceva de genul ăsta. Mă interesează intelectul lui. Mmmm.

7:37 a.m. Tot nu s-a trezit. Nu trebuie să fac gălăgie, îmi dau seama, dar poate reușesc totuși să-l trezesc în mod subtil. Prin vibrații mentale.

7:40 a.m. Poate mă îmbrac cu... HAIT!

7:50 a.m. Era Mark Darcy care se trezise, stătea în pat în capul oaselor și zbiera: „Bridget, la dracu', încetează odată... să... te... mai... holbezi la mine cînd dorm. Du-te și găsește și tu ceva de făcut“.

8:45 a.m. La cafeneaua Coins Café, servind un cappuccino, un croissant și fumînd o țigară. Cît este de relaxant să poți fuma liberă, fără a fi nevoită să reprezinti un model de comportament. De fapt, se ivesc foarte multe complicații cînd ai un bărbat în casă – fie nu mai poți petrece cît timp vrei în baie, nu te mai poți lălai la closet, că-ți întîrzie colocatarul la serviciu, fie mai că faci pe tine așteptînd să-ți vină rîndul la baie etc.; și mă enervează și obiceiul lui Mark de a-și împături chiloții noaptea, pentru că

1. Omlete pregătite cu carne de pui sau de pește, cu sosuri sofisticate, preparate după rețete complicate.

acum a devenit straniu de stînjinitor să-mi depun propriile obiecte vestimentare sub formă de grămăjoară pe podea. Și mai vine și diseară, așa că trebuie să mă duc la supermarket înainte sau după serviciu. Mă rog, nu *trebuie*, dar adevărul oripilant este că vreau să mă duc, în virtutea unui mod de gîndire retro poate înăscut, pe care nu mă pot hotărî să i-l mărturisesc lui Sharon.

8:50 a.m. Mmmm. Mă întreb cum ar fi Mark Darcy ca tată (tată pentru copiii lui, vreau să spun. Nu pentru mine. Asta ar fi de-a dreptul grețos, ceva gen Oedip)?

8:55 a.m. În fine, nu e cazul să am idei obsedante sau fanteziste.

9 a.m. Mă întreb dacă Una și Geoffrey Alconbury ne vor permite să înălțăm un cort pe gazonul lor la căsăto... Aoleeeu!

Era mama, tocmai intra cu aplomb în cafenea, îmbrăcată într-o fustă plisată și o vestă verde-măr cu nasturi aurii strălucitori, aidoma unui marțian năvălind în Camera Comunelor cu zoaie scurgîndu-i-se de pe trup și așezîndu-se tacticos în primul rînd.

— Bună, dragă, a ciripit ea. Tocmai mă duceam la magazinul Debenhams și știam că tu te oprești mereu aici să iei micul dejun. M-am gîndit să dau o tură pe-aici și să te întreb cînd vrei să-ți vopsești părul. Ooo, aș vrea o ceașcă de cafea. Crezi că o să-mi încălzească laptele pentru cafea?

— Mamă, ți-am mai spus că nu vreau să mă vopsesc, am murmurat, stacojie la față, în timp ce oamenii se holbau la noi și o chelneriță îmbufnată se apropia în viteză de masă.

— O, nu mai fi așa de plicticoasă, dragă. Trebuie să-ți pui în valoare propria personalitate! Nu să fii veșnic cenușie și spălăcită. A, bună, dragă.

Mama a trecut la stilul ei „hai să ne-mprietenim la toartă cu chelnerii și să fim persoana cea mai deosebită din cafenea, fără vreun motiv anume“.

— Așa. Păi, să vedem. Știi ce? Cred că o să beau o cafea. Am băut la cești de ceai în dimineața asta

în Grafton Underwood, cu soțul meu, Colin, de mi s-a aplecat. Dar ai putea să-mi încălzești laptele? Nu pot să sufăr laptele rece în cafea. Îmi provoacă indigestie. Iar fiica mea, Bridget, va servi...

Brrr. De ce fac părinții chestii din astea? De ce? E vorba cumva de nevoia disperată a omului matur de a capta atenția și de a se da importanță, ori poate că noua generație urbană e prea ocupată sau prea suspicioasă pentru a se purta deschis și prietenos? Îmi amintesc cum a fost când am venit pentru prima oară la Londra, le zîbeam tuturor, asta pînă într-o zi când am băgat de seamă că, pe scara rulantă de la metrou, un bărbat se masturba în spatele meu, drept în haina mea.

— Cafea espresso? La filtru? Cu lapte degresat, decofeinizată? s-a răstit chelnerița, trîntind farfuriile de pe masa alăturată și aruncîndu-mi o privire acuzaatoare, de parcă eu eram răspunzătoare de existența mamei.

— Cu lapte degresat, decofeinizată, și un espresso latte pentru mine, am șoptit umil.

— Ce fată necioplită, nu poate vorbi o engleză decentă? a pufnit mama, privind în urma chelneriței. Trăim într-un loc cam bizar, nu-i așa? Și fetele astea, chiar nu știu cu ce vor să se îmbrace de dimineață?

Urmărindu-i privirea, am zărit două fete de bani gata la masa de alături. Una din ele bătea la tastatura unui laptop și purta niște ghetete marca Timberland, o bonetă rastafariană și un pulover, iar cealaltă purta niște pantofi cu toc cui marca Prada, șosete, pantaloni de surf, și peste astea toate – o haină din piele de lamă pînă în podea și o căciulă de lînă cu apărătoare pentru urechi, și zbiëra în telefonul mobil: „Păi, a zis că dacă mă mai prinde fumînd iarbă o să-mi ia apartamentul. Și eu i-am zis – La' dracu', tată", iar în vremea asta băiețașul ei, în vîrstă de vreo șase ani, pescuia nefericit cu furculița cîte un cartof prăjit din farfuria din fața lui.

— Fata aia vorbește de una singură cu un astfel de limbaj? a zis mama. Trăiești într-o lume cam zăcătică, nu ți se pare? Nu ai prefera să trăiești printre oameni normali?

— Dar chiar sînt oameni normali, i-am răspuns furioasă, arătînd demonstrativ cu capul spre strada pe care, din păcate, se vedea o călugăriță într-o rasă maronie împingînd un cărucior cu doi bebeluși gemeni.

— Ei, vezi, de-aia te zăpăcești de tot.

— Ba nu mă zăpăcesc deloc.

— Ba da, m-a contrazis ea. Mă rog. Cum mai merge cu Mark?

— Minunat, i-am răspuns distrată, la care ea mi-a aruncat o privire întrebătoare.

— Nu cumva ai de gînd să faci știi-tu-ce cu el? Îți dai seama, sper, că în acest caz n-o să te ia de nevastă.

Brr. Brrrr. Imediat ce am început să ies în lume cu bărbatul cu care s-a străduit timp de optsprezece luni să-mi facă lipeala („Fiul lui Malcolm și al lui Elaine, dragă, divorțat, teribil de însingurat și atît de bogat”), am început să mă simt de parcă aș alerga în cursa cu obstacole a forțelor armate, sărind peste ziduri și plase, ca să aduc acasă o cupă argintie, cu o cocardă prinsă de ea.

— Știi ce spun bărbații după aceea, de regulă, îi dădea ea înainte. „O, dar femeia asta a fost o pradă ușoară.” Știi, cînd Merle Robertshaw a început să iasă cu Percival, mama ei i-a spus: „Ai grijă să-și folosească organul cu pricina numai pentru urinat”.

— Mamă..., am protestat eu. Asta era prea de tot din partea ei. Cu nici șase luni în urmă, ea se afișa cu un ghid portughez cu servietă diplomat.

— A, da, ți-am spus? m-a întrerupt ea, schimbînd brusc vorba. Una și cu mine plecăm în Kenya.

— Ce? am tipat eu.

— Plecăm în Kenya! Închipuie-ți, dragă! În Africa neagră!

Gîndurile au început să mi se învîrtească în cap în căutarea febrilă a unor posibile explicații, ca roata norocului înainte de a se opri la combinația finală: mama a devenit misionară? Mama a închiriat din nou caseta cu filmul *Out of Africa*? Mama și-a adus aminte brusc de *Born Free* și a decis să crească lei?

— Da, dragă. Vrem să mergem într-un safari și să facem cunoștință cu membrii tribului Masai, după care să ne ducem într-un hotel pe malul mării!

Roata norocului din capul meu s-a blocat în dreptul unor imagini oribile cu niște cucoane nemțoaice purii făcând amor pe plajă cu tineri băștinași. M-am uitat fix la mama.

— Doar n-ai de gând să calci iar pe-alături? am întrebat-o. Tata numai ce și-a revenit după episodul cu Julio.

— Ei, asta-i, dragă! Zău dacă știu ce-a fost cu toată tevatura aceea! Julio a fost doar un prieten, un prieten prin corespondență. Avem cu toții nevoie de prieten, dragă. Chiar și în cele mai reușite căsnicii, o singură persoană nu e de ajuns: ai nevoie de prieten de toate vârstele, rasele, națiile și triburile. Omul trebuie să-și lărgască permanent orizontul, cu orice...

— Când pleci?

— O, nu știu, dragă. E doar o idee. Ei, trebuie să o iau din loc. Paa!

La naiba. E nouă și-un sfert. O să întârzii la ședința de dimineață.

11 a.m. La biroul Sit Up Britain. Din fericire, am întârziat doar două minute la ședință și am reușit să ascund haina făcînd-o cocoloș, pentru a crea agreabila iluzie că sint venită de cîteva ore bune, dar am fost reținută momentan pe undeva prin clădire cu niște treburi urgente. Mi-am croit drum, imperturbabilă, prin biroul deschis printre vestigiile hidoase ale unor foste emisiuni proaste de televiziune – ba o oaie gonflabilă cu o gaură în partea dorsală, ba un afiș monstruos cu corpul Claudiei Schiffer purtînd capul lui Madeleine Albright, ba o pancartă enormă pe care sta scris: „LESBIENE! Afară cu voi! Afară! Afară!” – și m-am îndreptat spre locul unde Richard Finch, care purta favoriți abia mijiti și ochelari de soare foarte la modă, cu trupul masiv îndesat dezgustător într-un costum retro gen safari de prin anii '70, le răcnea ceva celor vreo douăzeci și ceva de inși de la documentare.

— Ei, hai odată, Bridget-Cea-Veșnic-În-Întîrziere, a zbierat el, observînd că mă apropii. Nu te plătesc ca să-ți faci hainele cocoloș și să mi-o faci pe inocenta, te plătesc să te prezinti la timp și să vii cu ceva idei!

Zău așa. Lipsa de respect în viața cotidiană depășește orice limită a toleranței omenеști.

— Așa, Bridget! a scos el un răget. Mă gîndesc la Noile Femei Laburiste. Mă gîndesc la imaginea femeii de azi. Vreau Color Me Beautiful¹ aici în studio. Vreau să-i chemi aici să-i vopsească părul lui Margaret Beckett². În șuvițe. Să apară într-o rochiță neagră. În ciorapi cu portjartier. Vreau s-o văd pe Margaret Beckett arătînd ca o zeiță a sexului pe două picioare.

Uneori s-ar părea că nu există nici o limită a absurdului în ce privește subiectele pe care mi le pretinde Richard Finch. Într-o bună zi o să mă pomenesc convingîndu-le pe Harriet Harman și Tessa Jowell³ să se posteze într-un supermarket în timp ce eu voi acosta cumpărătorii întrebîndu-i care-i una și care-i cealaltă, sau convingînd un maestru de vînătoare să se lase fugărit gol-puşcă prin pădure de o haită de vulpi turbate. Trebuie neapărat să găsesc o slujbă care să îmi ofere ceva mai multe satisfacții. Soră medicală, poate?

11:03 a.m. La birou. Așa, cred că ar cam fi cazul să sun la biroul de presă al Partidului Laburist. Mmmm. Îmi tot vin în minte episoade din timpul partidelor de sex. Sper că Mark Darcy nu s-a supărat pe bune azi-dimineață. Mă întreb dacă e prea devreme să îl sun la birou.

11:05 a.m. Da. După cum scrie și în *Cum poți găsi iubirea pe care o dorești* – sau poate era în *Cum poți păstra iubirea pe care o găsești* – comuniunea dintre un bărbat și o femeie este o treabă delicată. Bărbatul este cel care trebuie să țină legătura. Am să aștept să mă sune. Poate că ar fi bine să citesc ceva ziare, să mă pun la curent cu politica Partidului Laburist

1. Firmă producătoare de vopsea pentru păr.
2. Margaret Beckett, secretar de stat britanic pentru medii înconjurător, alimentație și afaceri rurale.
3. Membre ale Parlamentului britanic din partea Partidului Laburist.